

Mierla și bufnița

Grigore Alexandrescu

Într-o pădure deasă, de cetăți depărtată,
Mierla se-ntâlnește seara cu bufnița umflată.
„Prietenă - îi zise - ți-aș face o-ntrebare,
Dacă a mea-ndrăzneală n-aduce supărare.
Spune-mi, mă rog, lumina de ce nu-ți e plăcută,
De ce stai toată ziua ascunsă, nevăzută?
Nu cunoști, cum se vede, razele dimineții,
Dulceața primăverii, plăcerile vieții.
Poate ești rușinoasă, și crezi că nu cânti bine:
Dar eu și alte păsări mai vrednici decât mine
Îți vom da-nvățătură, și vom pune silință
Să-ți mai subțiem glasul cât va fi prin putință.
Vino mâine la mine să mergem la plimbare,
Ca să faci cunoștință cu o privighitoare.”
Bufnița îi răspunse: „Îți mulțumesc, iubită,
Eu cu soarele vostru nu sânt obicinuită;
Îmi supără vederea. Lumea o să mă vază,
Însă, când m-oi deprinde cu a luminii rază.”
Mulți zic că neamul nostru nu este încă-n stare,
Ca altele, să facă cercări de-naintare,
Că-nvățătur-adâncă, idei, filosofie
Sânt prea vătămătoare l-a lui copilărie,
Declamația-aceasta, pompoasă, îngâmfată,
De vreți, poate să fie despoților iertată:
Numai lor le e bună a unui neam orbire,
Căci nu-l lasă să-și vază a sa nenorocire:
Dar în gura acelor ce-o zic pe dinafară,
Sau e o nerozie, sau este o ocară.
Noi le-am putea răspunde puținele cuvinte
Bufniței adresate de mierla cea cuminte:
„Ai vorbit de minune! Dar ia spune-mi, vecină,
Dacă măcar cercare tu nu faci vreodată
Să scoți cel puțin capu din noaptea-ntunecată,
Apoi cum t-ei deprinde cu soare, cu lumină?”